



It's raining again.....

Nieuwsbrief mei 2014
Tuma Viela

Yussif hangt dubbel van het lachen over zijn kruk en de andere kinderen kijken even grinnikend op hem neer, om vervolgens hun glinsterende ogen weer snel op mijn laptop te richten... Dankzij onze nieuwe internetverbinding en youtube is Buurman en Buurman ook hier in Tamale een daverend succes bij de kinderen van m'n collega's! Ik zit aan diezelfde computer verbonden met oordopjes en terwijl de Buurmannen geniale oplossingen bedenken luister ik in een nostalgische bui naar 100% NL en zing met hartstocht de mij bekende liedjes mee. Dat zijn er eigenlijk niet zoveel en ik ben me er even heel erg van bewust dat ik er alweer meer dan 10 jaar 'tussenuit' ben... Terwijl ik achterelkaar de ene na de andere capuchon binnenstebuiten keer, meedein met gesloten ogen en de woorden '...het regent zonnestrallen...' helemaal kan voelen vandaag, hebben zware buien de werkplaats verduistert, snuif ik die speciale geur van natte aarde op en... krijg ik zin om voor iedereen warme chocolademelk te maken!

Ik hou er niet van hoor, van het regenseizoen... Van mij mag het altijd droog, dor, zonovergoten en heet zijn, maar de gemiddelde Ghanees haalt eindelijk opgelucht adem en volgens hen breken er nu betere tijden aan. Ze nemen malaria, lekkende daken, onbegaanbare wegen, snotneuzen en een lelijke hoest op de koop toe in ruil voor een beetje verkoeling.

De afgelopen maanden hebben we kinderen die in de werkplaats om een regenjas kwamen vragen teleur moeten stellen, want we moesten er met man en macht aan trekken om de enorme vraag naar schooltassen te verwerken. We stelden balende kinderen gerust dat de regen nog in geen velden of wegen te bekennen was en vroegen ze in mei, zodra de eerste regen was gevallen weer terug te komen.

En voilà, we zitten er al weer middenin...

Rahinatu, onze regenjassen specialist is weer in haar nopjes. Zonder mopperen heeft ze in het droge seizoen meegeholpen bij het maken van duizenden schooltassen maar ze bleef maar naar de lucht turen en hield ons regelmatig op de hoogte van voorbijtrekkende wolkenvelden die wel of niet zouden losbarsten... We begrepen de hint en hadden er lol om. Dus nu, met nieuwe energie, luid meezingend met Ghanese toppers die via haar mobiele telefoon de regenjassenkamer instromen, stort ze zich vol overgave weer op de voor haar zo belangrijke taak.

De transistorradio in de ruimte waar de zakjes aan elkaar worden genaaid staat zo luid dat het zelfs de ratelende naaimachines overstemt. Elke vrijdagmorgen houdt een hier in Tamale bekende Imam zijn wekelijkse preek en het zijn dé arbeidsvitaminen voor onze medewerkers. Ze zijn muisstil en dat is echt ongewoon, dat maak je alleen mee op ochtenden als deze. Alleen hoor je

regelmatig als één man een devoot 'Amin', een instemmend 'Eé' of een luide lach als de Imam iets grappigs schijnt te vertellen.

Ik zie ondertussen rollen plastic ontstaan en verdeel het deze keer weer eerlijk tussen de schooltassendames en de regenjassenkamer.

Er komen vier stoere, lachende jongens van een jaar of twaalf swingend de werkplaats binnen. Op hun oren een koptelefoon, gemaakt van onderkanten van doormidden gesneden colablikjes, prachtig voorzien van gaatjes en van oor tot oor, -dwars over hun zwarte kroeshaar- bijeengehouden door een roestig ijzerdraadje. Ik staar even met afgrijzen naar de vlijmscherpe randen van de blikjes waar hun oren in zijn verdwenen maar ze schijnen er zelf niets van te voelen... Zo te zien aan hun bewegingen zijn ze in hun fantasie verbonden met een hippe hiphop zender. Ze willen een regenjas en ik neem glimlachend hun maten op, druk ze een briefje in de hand waarop staat dat ze volgende week hun regenjas op kunnen halen en ik zie ze heupwiegend de werkplaats uitlopen. Ze geven elkaar buiten uitgelaten een high five en stappen dapper de regen weer in...